

Vier jo et folk af mordere

Af C. BARTHOLDY

5000 lovlige aborter hvert år — og 20.000 ulovlige. Det er de kendsgjerninger, som pastor emer. Chr. Bartholdy i dag i kronikken fremhæver og med hele sin myndighed vender sig imod. Men, skriver Bartholdy, det er en udvikling med konsekvens, når demokrati mere og mere gøres til en religion, en tro på frihed og på flertallet. Pastor Bartholdy retter bl.a. en appel til de mange idealistiske unge, der i disse år engagerer sig i atommarcher og Sydafrika-kampagner. Det er de sjerne ting; men hvorfor ikke en »abortmarch« her i landet, hvor man i et tiår tager livet af 250.000 fostre, lige så mange liv, som dræbtes ved atombombning i Hiroshima og Nagasaki tilsammen.

I den senere tid har det pint mig mere, end jeg kan sige at læse drøftelserne om kvinders frie adgang til abort. »Jeg går ind for fuldstændig fri adgang til abort«, siger driftsleder, fru Anna-Lisa Hohwy til »Kolding Folkeblad« — det er ligesom det gør stærkere indtryk, når sådanne røster lyder lige i nærheden af en, end når det er ovre i København — og formanden for Kolding Husmoderforening, fru Asta Lumby: »jeg vil mene, at ganske unge piger, der »er kommet i ulykke«, bør hjælpes, hvis de ikke øjner nogen anden udvej. Også for de kvinder, der har passeret de 40 eller som allerede i ægteskabets første år har født mange børn, bør man mildne abort-reglerne.«

Ser man ikke, at det er derhen vore sexualprofeter har ført os med deres smukke og bedårende prædiken om at følge sin natur. Ja, for den er bedårende for unge. Der er noget indlysende i det, og noget befriende. Ingen kamp med sig selv og sine drifter, lad livet hengle efter livets egne love. Dybest ned er vi dog i grunden kun dyr, og vi har i hvert fald ikke ansvar for, at vi er skabt, som vi er. Bare følg din natur, den er den sikre vejviser, og de, der siger andet, er blot hæmmet af fordomme, middelalderlige og pietistiske, klunketidens og den viktorianske tids forsøg på at standse udviklingen.

Nu er vi altså kommet dertil, at denne parole medfører en storstilet

masseudryddelse af børn i moders liv. Det er dog vist en menneskelig opfindelse, som man ikke kender eksempler på fra dyreverdenen. Det kunne tyde på, at vi mennesker, når vi er dyr, i hvert fald er en højst særegen dyre-race.

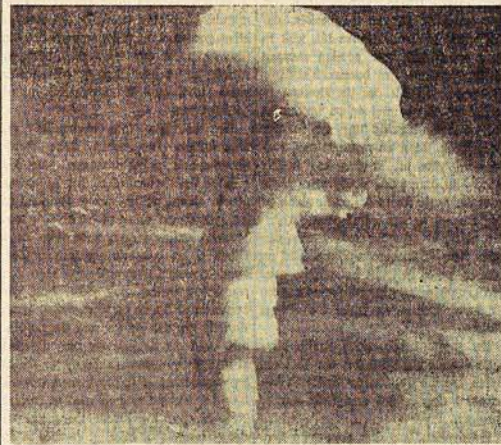
Det hævdes nu fra alle sider, at der — lovligt — dræbes årligt 5000 fostre og — ulovligt 20.000. Man har undret sig over, at det, at dette drab nu kan gå for sig lovligt, ikke har formindsket de ulovlige, men tværtimod synes at have øget dem. Det undrer mig ikke. For det som er det epokegørende ved vor lovgivning er, at mord nu er lovligt. For mange, mange mennesker grunder det etiske sig på den borgerlige strafferet. Der er grænsen, de kun med overvindelse overskrider, som den unge mand sagde til mig, da han ville overbevise mig om, at han var et skikkelig troende menneske, der ikke tilbørgte til omvendelse: »A har da aldrig stålen!«

Når det er lovligt at dræbe barnet i moders liv, hvorfor så ulejlige offentlige myndigheder i en sag, man lige så let kan ordne selv?

Da vi fik den lov, tænkte jeg, at vi ville vel snart få at høre om sygehuslæger, som nægtede at udføre denne bøddegjerning. Har vi hørt noget? Jeg mindes det ikke. I hvert fald må jo de fleste være faldet til søje, og de har vel tænkt som de 20.000 mødre, vordende mødre, at når det nu altså er lov, så skal lov følges, og dermed har de slået sig til ro og stillet deres samvittighed, for så vidt de har nogen.

Den lille hornblæser Carl Nielsen

Så tænkte jeg, ja, men vi kommer til at høre om sygeplejersker ved sygehuse, som nægter at deltage i alle disse mord. Vi har i dette land mange troende sygeplejersker. At tro på Gud medfører dog, at som Paulus siger øve sig i altid at have en uskadt samvittighed over for Gud og mennesker. Jeg tænkte, vi får at høre om skandaler på visse sygehuse, når sygeplejersker trodser på deres kristne samvittighed. Har der været nogen? Jeg mindes det

Dette er en atomsprængning — men der er andre trusler mod menneskeheden, det er lige så vigtigt at marchere imod.

ikke. Måske gør jeg nogen uret. Måske har der været noget, som er blevet dykket ned. Jeg ved det ikke.

25.000 fosterdrab om året. Det vil altså sige, at der går i hundre tusinder af kvinder om i dette land, som er mordersker. Og de færdes iblandt os med hævet pande. De har et Kainsmærke på den, men det er usynligt. Og nu er der altså planer om, at deres tal skal forøges. Stadigvæk måske ud fra den naive forestilling, at når de

kan få det gjort ad lovlig vej, vil tallet på ulovlige indgreb mindskes. Og uden al tvivl med samme resultat som hidtil, alle tal vil øges.

Er det at undres over, at kirkegangen går tilbage i dette land? For det gør den jævnt og stadig, hvor tit så Kristeligt Dagblad taler om, at der samles dog så og så mange i vore kirker om søndagen, flere end i biografen og et kristeligt stævne kan samle næsten lige så mange som en første division fodboldkamp. 2 %, 1 %, ½ % er ved at være det sædvanlige i mange byer. Kvinderne er de mest trofaste: Ved altergang er der tre kvinder for hver mand. Og nu er det netop dem, der ødelægges.

For selvom det er blevet lovligt at få sit foster dræbt, så sidder det dog dybt i ethvert menneske, at dermed er forholdet til Gud afbrudt. Så megen kristelig forstand er dog blevet tilbage i et folk efter tusind års kristen pålæring. Da kristendommen kom, var et af de første bud, der blev indprentet — og gennemført — ikke at sætte de uønskede børn ud til føde for ulve og ræve. Fosterdrab var jo ikke kendt dengang i det barbariske Norden.

Lovgivning, skik og brug har nu altså fuldstændig gennembulet det femte bud, de må ikke slå ihjel. Følgerne er begyndt at vise sig på en måde, som gør, at man kun med gysen tænker på, hvad fremtiden bærer i sit skød.

Det begynder allerede at lumre, om vi ikke også i visse tilfælde bør dræbe de nyfødte. Tænk på den offentlige

diskussion om taladomidbørnene. Det er klart, at den, som går ind for fosterdrab, ikke kan finde nogen grund til at holde liv i dem. Lad dem dog blive eksperderet ud af verden blidt og smerteløst.

Og det næste er også svagt begyndt at blive ventileret i lægekredse, om man ikke nu, da man er blevet vant til at se det som lægegerning og lægepligt at slå ihjel, burde tænke venligt på de uheldbrede syge, sidsyge, der koster samfundet uhyre summer, og ligeledes gøre en ende på deres unyttige tilværelse. Ganske vist var Hitler den første, der praktiserede det, det er ligesom det skræmmer. Men når man får tænkt sig om, kan der så ikke have været noget godt ved nazismen. Er det andet end gammel fordom, som sidder i os og afholder os fra at drage konsekvenserne af vor tids fremskridt, vor frigiorthed, vor gudløshed, vor humanistiske tro?

Der er noget rørende, synes jeg ved de unges protest mod tiden og tidens onder. De er jo også frygtelige. De unge har det jo med ikke at nøjes med at knipse i lommen. De hæver røsten mod atombomben. De ønsker at vise i handling, at de er imod styret i Sydafrika, imod Vedwoerd og hans behandling af negrene. Vi ældre er mere tilbøjelige til at nøjes med at snakke. Kun synes jeg, de unges uvilje og had som regel har så fjendske mål. Rusland er ikke så lidt nærmere end Sydafrika. Og selvom Rusland har den fordel fremfor Sydafrika, at der kan

»Candidate« — vel den berømteste af Voltaires prosaværker — er de

hemmeligholdes en hel del, aviserne må ikke omtale det, så er det dog sivet ud, at der foregår ikke så lidt uret, og at f. eks. jøderne i de seneste år behandles umenneskeligt. Atommarer er måske et slag i luften, men det er dog altså noget, man går. Men jeg vil foreslå disse idealistiske unge at gå en abortmarch. For det er her i vort eget land, i Danmark, at denne kæmperforbrydelse foregår i løbet af et tiår at tage livet af 250.000 ufødte børn. Det er vel et lignende antal, som de to atombomber dræbte i Hiroshima og Nagasaki tilsammen.

Der er så mange »sager« i vore dage. Nogle bliver ligefrem til religion. Kommunismen er en religion, det er en tro på mennesket og på, at der ingen Gud er. Demokrati er ved at blive en religion, tro på frihed, på flertallet, at flertallet har altid ret. Det er fantastisk, men det er jo allerede manges tro, at kristendom er, hvad flertallet vedtager, at moral er, hvad flertallet bestemmer. Flertallet er altså trådt i Guds sted.

Andre »sager« er vel ikke ligefrem at kalde religion, men de har en tilbøjelighed til at erstatte religion. Fredssag, afholdssag kan forfægtes med en fanatisme, som er helt forunderlig. Noget, der har en del tilslutning, mon der ikke eksisterer en forening med det formål – er dødsstraffens afskaffelse. Hvis en sådan forening eksisterer, vil jeg gerne henlede

dens opmærksomhed på den død, som de ufødte børn må lide i dette land – uskyldigt. Ja, her må man virkelig mindes Je Kå Lauretsens udtryk, når han bedyrede sin uskyld: »Jeg er så uskyldig som et barn i moders liv, der ernærer sig hognet af moderkagen.« Her straffes hverken fader eller moder, som har samvirket for barnets tilblivelse. Nej barnet straffes – med døden. Hvis det ikke er uret, hvad er så uret?

I et folk som vort kan det ikke undgås, et evangeliet, hvor venligt og kærligt og vedholdende der end prædikes om syndernes forladelse, i de manges øren, flere og flere for hvert år, der går, lyder som en anklage. Der er mange præster, der ikke kan begribe, hvorfor folk ikke kommer og hører på deres udlægning, for de gør dog indbydelsen så indbydende, og de lover tilgivelse for al synd, ja de lover dem endda, at de må godt blive i deres synd. Hvordan de slap om ved at prædike i søndags (4. søndag efter påske), ved jeg ikke. For da hører vi om den talsmand som skal fylde jorden med anklage, overbevise verden om synd, retfærdighed og dom. Hvilket yderligere forklares: om synd fordi vi ikke tror på Jesus. Om retfærdighed, fordi der er sket et himmelræbende misbrug af den, nemlig til at slå den eneste retfærdige, der har levet på vor jord, ihjel. Det vil altså sige, at lige meget hvordan man vender og drejer evangeliet,

så vil talsmanden bære det ud over verden som en anklage, og vi skal høre Gud sige til os: I er en morderslægt. Og hvert barn, vi døber, tegner vi med korsets tegn for pande og bryst, og det er vor forbrydelses tegn, og dermed siger vi til barnet: du er også af denne morderslægt, og kun ved det kors kan du undgå den evige dom.

Så er det ikke sært, at der er mennesker, der hader korset. Det er ikke sært, at der er mennesker, der flygter ud af byen i deres bil, væk til skov og strand, når søndag morgen klokkerne ringer fra byens kirketårne. Vi synger så sødt om de klokker, at de kalder på gammel og på ung, mest dog på sjælen træt og tung, syg for den evige hvile. Men en morderslægt, som ikke vil vide af, at den har begået mord – at man i dag skulle være skyld i det der skete for to tusind år siden på Golgata, er jo kun snurrigt – i dag, i går, sidste år og agter at fortsætte, den hører kun klokkerne anklage. Lad os ikke undre os derover, heller ikke over den grundejerforening på Amager, som fik forhindret en ny kirke i at bruge klokke.

De gamle sagde, at vi skulle have gode stærke kirkeklokker, for så langt deres lyd nåede, kunne troldstj ikke trives. I dag er det vort folk, der er forgjort.

Evangeliets lyse dag, som vore fædre frydede sig over, synes de mange i vort folk mørke og nat. Men de kom-

mer dog stadig med deres børn for at få dem døbt. Ja, men hvor er de også glade og lettede når de i flok og følge, forældre og faddere anført af gudmoder med barn, skyndsomt forlader kirken for at blive fri for prædiken og øvrigt tilbehør, mens hele menigheden – en snurrig nymodens opfindelse – ærbødig rejser sig til ære for dem der vender ryg til alter og prædikestol, så deres udgang kan blive en hel triumfmarch. Mon ikke de føler det som at blive godkendt af hele menigheden og ligesom hører den sige: gå I bare, vi forstår jer så godt, her er heller ikke videre sjovt, men vi sidder her nu af gammel vane.

Jeg ved ikke, om englændere og amerikanere har været mere fremskredne end vi i abortsagen. Men jeg mindes fra Oxfordtiden, det er nu en 30 år siden, at en dame fortalte, at hun var blevet tiltalt af en af de udenlandske oxforddamer, som ville have hende til at bekende sig som synder, hvad hun også var villig til. Men den fremmede syntes nok ikke, hun var kommen til bunds og blev ved at bore. Endelig gik det op for den danske dame, hvad det drejede sig om, og med et smil, ja hun kunne ikke dy sig for at le, sagde hun: »Nå, De mener, om jeg ikke har skaffet mig af med et foster? Nej, det har jeg ikke.« Dengang var det grænsende til løjerligt at ville få en pæn dansk kone til at tilstå sådant. Men i dag? Ja, tænk, om vi fik en

vækkelse som dengang? Da må der hærde skriftefædre til.

Men jeg husker endnu en historie fra den tid. I et selskab kommer det på tale, og en tilstedeværende henkaster et »det er mord«. En af de tilstedeværende kvinder blev frygtelig ramt. Hun sov ikke om natten, og henvendte sig dagen efter til den, der havde sagt det ord, om han var præst, husker jeg ikke. Men da han vedstod det, brød hun sammen: »Så er jeg en morder.«

Da blev der plads for evangeliets ord, og præsten turde sige hende, at også morderne kan få tilgivelse, og vel sagtens var det første menneske, der gik til paradis, en morder, røveren på korset.

Kom nu ikke med det sædvanlige pjat, at jeg er bekymret på Guds vegne, at jeg tror ikke på Guds almagt og nåde. I sin almagt og nåde har Gud mange gange i historiens løb udtalt og fuldført udslettelsens dom over et folk.

Råb højt, spar ikke din strube, løft din røst som basunen, forkynd mit folk dets brøde og Jakobs hus deres synder. – Det ord har jeg for øje i min sognekirke, hver gang jeg er der, idet det står på prædikestolen, som jeg må bringe mig lige under, da jeg ikke længere hører så godt. – Det er et strengt ord.

C. BARTHOLDY

planter m
glemmig
lør på til
by, men l
ninger, l
at få ren
bare som
og plant
Forglemm
os, der g
en selv, d
forår træ
når de kig
endnu et
Begonia, P
andre typi
slet ikke
Chrysanthe
den mest
Vi må på
svare til
vi gennem
ster nu.

– Også i n

EJBY TO

Tiden es
S

– der e
i Pla